

METTE ENGEL - HOLM

SORT SALAMANDER

KRABAT

METTE ENGEL-HOLM

**SORT
SALAMANDER**

Bøgerne i serien

Sort Storm

Sort Salamander

Mor & far

Denne bog er til jer.

Tak for kærligheden, omsorgen og støtten i lyse som i mørke tider.

*“Sandelig, sandelig siger jeg jer:
En af jer skal forråde mig.”*

– Johannes-evangeliet kapitel 13, vers 21

KAPITEL 1

JEG DRUKNER

Nu Taeh

“**R**io!” skreg hun, da ansigtet igen brød overfladen. Atlanterhavets salte vand fandt med det samme hendes mund og trængte ind. Taehs råb kvaltes i gispende hostelyde. Iskoldt og uovervindeligt trak vandet hende videre. Hendes lange, mørke fletning bugtede sig livligt omkring kroppen, mens arme og ben kæmpede for at holde hovedet oven vande. Alligevel trak de voldsomme kræfter hende gang på gang under.

Noget blødt strejfede hendes skulder, og Taeh drejede hovedet i et hurtigt, håbefuldt ryk, blot for at slå over i en panisk plasken. Det var ikke ham. Kvindens lange hår bredte sig ud på overfladen som grenene på et træ. Den blege hud oplystes af de solstråler, der trængte ned gennem det sammenstyrtede loft over deres hoveder. Kun bølgenes vilde skvulpen gav bevægelse til de livløse lemmer. Øjnene var vidt åbne og rettet opad uden den mindste antydning af sjæl. En mælkehvid hinde lå over den lyseblå iris.

Taeh padlede baglæns. Under hende rev de skarpe stykker af sten

og metal mod huden. Gispende forsøgte hun at fylde sine hungrende lunger.

Det kunne ikke ende her!

Døden skræmte hende ikke, men det var for tidligt. Reef og Alex havde brug for hende. Hun kunne mærke det langt ind i sin sjæl.

“Rio!” skreg hun igen, da en hårdt tiltrængt mundfuld ilt gav hende muligheden. Hun burde have sparet på den, men behovet for at kalde ham til sig brændte alt for stærkt.

Havde vandmasserne allerede ført ham for langt væk fra hende? Det hele var gået så forbandet stærkt. Glæde afløst af rædsel på et splitsekund.

Som et sandkorn i vinden hvirvlede hun videre. Længere og længere væk fra det sted, hun burde være. Hundredvis af hjemløse genstande slog mod hende uden nåde. Tallerkner. Billedrammer. Sko. De store krukker med krydderier, hun kunne genkende fra markedet. Alt sammen revet lige så brat væk fra deres tilhørssted som hende.

En konstant brændende fornemmelse havde sat sig i musklerne. Snart ville hendes afkræftede lemmer ikke længere kunne holde hende fra at forsvinde i det brusende hav. Havde det kun været hendes eget liv, der var på spil, havde hun gladeligt ladet sig opsluge.

Hænderne greb ud efter de enorme stykker af loftet, der nu stak op af det brusende vand som bjergtoppe. Hvis bare hun kunne få fat, ville hun kunne klatre i sikkerhed. I det mindste, indtil vandet steg hende over hovedet. Forhåbentlig ville nogen se hende inden da.

Skarpe kanter rev mod fingerhuden i hendes forgæves forsøg på at holde sig fast. Kræfterne var for voldsomme. Igen røg hun under. Lydene blev hule og rungende. Et sekund narrede synet af den druknede

by hendes hjerne til at tro, at hun fløj. Så vendte virkeligheden tilbage.

Med sine sidste kræfter søgte hun tilbage mod overfladen. Hendes læber skiltes, i det samme de mærkede luft. Hun sugede grådigt ilt ned i lungerne. Stønnende holdt hun ansigtet i vandskorpen, mens ben og arme flagrede rundt for at bevare positionen. Kjolestoffet klæbede mod huden og tyngede hende nedad.

Havde hun lyttet til Rio, ville de begge have været i sikkerhed for længst. Hendes tåbelige mission havde kun bragt flere liv i fare.

“Rio ...” Stemmen var lille og skrøbelig. Ingen ville høre den over vandets brusen. Små prikker dansede for hendes øjne. “Rio ...”

Så gled hun under bølgerne for sidste gang.

KAPITEL 2

MENIG YARIL

6 måneder tidligere

Alex

Sandet kløede på kroppen. Alex flåede skjorteknapperne op og rystede armene, til den camouflagede skjorte faldt til gulvet. Et bad var det eneste, han havde i tankerne. Gerne koldt. At kravle rundt i sandet i ulidelig hede havde mere end én gang fået ham til at overveje, om han havde valgt rigtigt. Det krævede kun et enkelt ord fra hans mor, så var hans adgang til medicinstudiet sikret. På den anden side skulle hun ikke have fornøjelsen. Og heller ikke Reef for den sags skyld. Reef. Alex spændte i kæberne. Hans såkaldte ven.

Af ren refleks tjekkede han mobilen. Ingen beskeder. Selv om det ikke kom bag på ham, gnavede skuffelsen dybt i brystet. Var det virkelig så let for Reef at slette ham? Frustreret kylede han telefonen ned i madrassen og lod sin krop følge efter i et slapt fald med ansigtet direkte ned i puden. Alle tanker om bad røg med det samme i baggrunden. De havde sgu da aftalt at holde kontakten.

“Fucking rødhårede idiot,” mumlende han for sig selv.

Tikkede der pludselig en sms ind fra Reef, skulle der i hvert fald

gå et stykke tid, inden han besvarede den. Han skulle ikke bare tro, at Alex sad og længtes efter at høre fra ham. Selv om det var sandheden.

“Hva’ så, Harris?”

Kenans ansigt kom til syne fra køjen ovenover. Hovedet hang smilende og afventede et svar.

“Ik’ så meget,” mumlede Alex tilbage.

Han havde på ingen måde lyst til at indbyde til samtale. Kenan var fin nok, men han var ikke til at få til at holde kæft, når først han gik i gang. Alex rullede om på siden med ansigtet mod væggen. Bevægelsen i overkøjen tydede på, at Kenan havde forstået budskabet. Mobilens lyd sendte et blegt skær op mod ham. Var det virkelig så svært for Reef at bakke bare en lille smule op om det valg, han havde truffet?

En kold vind flød fra sprækken under døren, og Alex pakkede dynen sammen om sig. Det virkede fuldstændig absurd at fryse i et land, der kæmpede med tørke og hedeølger, men ikke desto mindre havde det været en realitet, siden han satte fødderne på kasernen.

Langt det meste af stedet lå under jorden, bygget i tonstunge elementer af beton for flere hundrede år siden, og ventilationsanlægget, der tilførte frisk luft, kørte i døgndrift på konstant kølefunktion. De soldater, der havde opholdt sig noget længere på stedet end Alex, havde fortalt, at ingen gad bruge unødige ressourcer på en reparation, når en snarlig udflytning lå lige om hjørnet. Det var fire uger og seks dage siden den besked. Planerne havde han ikke hørt mere om. Sikkert bare et rygte, der nægtede at dø. I hvert fald gjorde ingen antræk til at pakke området ned eller give den mindste form for information.

Kenans snorken rungede mellem de bare vægge. I første omgang havde Alex været glædeligt overrasket over at få tilbudt et tomands-

værelse. Folderen, han havde modtaget ved første infomøde, havde vist billeder af rum med seks køjer, så hans forventninger havde ikke været høje, hvad privatliv angik. Efterhånden som ugerne var gået, havde det vist sig, at et tomandsværelse, hvis den ene beboer var Kenan, ikke på nogen måde gav mere ro. Slet ikke om natten.

Alex famlede under puden efter de ørepropper, han havde byttet sig til i den lille sortbørshandel, der blev drevet af et par officerskadetter længere nede ad gangen. Det havde vist sig at være en klar fordel at have velhavende forældre. Hans mor havde pakket hans kuffert med en smule chokolade, der var næsten umulig for hende at få fat i, sæbe i en klart bedre kvalitet end den, der hang til fælles brug i baderummet, og penge nok til at klare sig det første stykke tid uden løn.

Overraskende nok havde penge vist sig slet ikke at være den bedste valuta her. Mange klarede sig fint med de tre daglige måltider i kantinen og havde ikke brug for at købe yderligere af det sparsomme sortiment, kasernekiosken tilbød. Til gengæld var både sæbe og chokolade i utrolig høj kurs.

De fleste havde valgt militæret mere af nød end af lyst. Lønnen var rimelig, og med en fremtid som ørkenflyttere i sigte, var valget ikke svært. Indtil nu havde Alex ikke mødt andre, der havde haft samme muligheder, som ham selv. Flere havde til gengæld kigget forbløffet på ham, når de havde fundet ud af, at han havde meldt sig som værnepligtig af egen fri vilje. Hans mor græd i dagevis efter beskeden om hans beslutning. Hendes forhåbninger om at se ham med en universitetsgrad havde fulgt ham hele barndommen. Den del af historien havde han dog ikke fortalt til de andre på kasernen. Lønnen var blevet lettere, jo flere gange han havde fortalt den. Hans patriotiske forældre havde

selv opfordret ham til at søge ind. Traditionen gik generationer tilbage. Historien blev ikke betvivlet, men mange så stadig på ham med en hovedrysten. Nøjagtig som Reef.

Det gav et sæt i Alex, da døren til værelset gik op, og to sergenter trådte ind. Normalt var aftenerne fri, medmindre der var øvelse, eller man havde vagt. Alex kastede benene ud over sengekanten og stillede sig stift på det kolde gulv med den ene hånd ved tindingen. Kenan var lige så hurtigt på gulvet ved hans side.

“Værelsesrokade,” brummede den ene overordnede. “Darius Kenan, pak Deres ting og følg med.”

Kenans honorarm mistede langsomt sit stivnede udseende i takt med, at han forstod, hvad kommandoen havde lydt på.

“Mine ting?” måbede han og glemte fuldstændig reglerne omkring tiltale.

“Har De glemt, hvor De er, menig Kenan?” brølede sergenten tilbage, så luften omkring hans mund blev fyldt af mikroskopiske spytdråber, og stillede sig så tæt på Kenan, at en flad hånd dårligt kunne presses mellem deres ansigter.

Kenan trådte et lille skridt bagud af ren forskrækkelse.

“Sir! Nej, sir,” svarede han og spændte sin krop i et forsøg på at se fattet ud igen.

“Deres ting, menig Kenan,” gentog sergenten.

“Javel, sir!” svarede Kenan.

Alex fangede et hurtigt spørgende blik fra sin værelseskammerat, før han parerede ordre. På et splitsekund var han halvt inde i skabet og havde stoppet sine få ejendele i den sandfarvede taske.

Det havde ikke taget Alex mange dage at lære, at man ikke stillede

spørgsmålstegn ved en ordre, eller i det hele taget højlydt undrede sig over, hvad der foregik. Han var arbejdsmyre, intet andet. Hans job var at få tingene til at glide.

Et køligt vindpust ramte hans ansigt, da Kenan smuttede tæt forbi ham og forlod værelset med et næsten usynligt skuldertræk. Den ene sergent fulgte med, mens den anden nøjedes med at stikke hovedet ud på gangen og råbe:

“Menig Yaril!”

En ranglet gut kom ind i rummet. Rygsækken havde han i et krampagtigt greb foran kroppen og lignede en, der endnu ikke havde opfanget, at der var skulderremme. Armene var solskoldede, men blågrønne mærker dækkede huden i et uregelmæssigt mønster. Enten havde han været ekstremt dårlig i øvelsesterrænet, eller også havde han fået tæsk. Alex gættede på det sidste. Bukseselerne hang nede om lårene, og snørebåndene var ubundne. Han var tydeligvis heller ikke blevet forberedt på at skifte soveplads.

Det var ikke første gang, Alex så ham. Ude i terrænet var hans tilstedeværelse altid ganske tydelig. For det første var Yaril den eneste, der virkede til at være generet af solen. Ikke bare heden, den skabte over det udtørrede landskab, men selve solen. Den del var ikke gået manges næse forbi.

For det andet var han anderledes. Det var svært at præcisere hvordan, for det var på samme tid mange små ting og alligevel udefinerbart. Måske var det den måde, han udtalte ordene på. Måske var det udseendet. Det lidt spidse ansigt og den blege hud. Alex kunne ikke helt sætte fingeren på det, men ikke desto mindre var han af nogle få hurtigt blevet udset som det letteste offer.

“Overkøjen, menig Yaril,” brummede sergenten. “Og se så at få sovet.” Han drejede om på hælen og smækkede døren efter sig, så Alex og Yarils “Ja, sir” kvaltes midtvejs af braget.

Yaril lod oppakningen glide på gulvet med et suk. Det pjuskede hår så svedigt ud, trods den insisterende kølen fra luftanlægget. Alex’ blik frøs fast på Yarils nøgne brystkasse. Tværs over venstre side løb et bredt ar. Huden i det virkede tynd og ny. Den lyserøde farve skilte sig markant ud fra resten af huden. Det kunne ikke være ret gammelt. Nogle måneders tid måske, gættede han. Hvad fanden havde Yaril været udsat for?

“Det her?” sagde Yaril, som havde han aflæst Alex’ tanker, og lagde sin ene hånd over brystmusklen. Alex mærkede rødmen varme sine kinder. “En skøn icebreaker. De fleste kan ikke lade være med at glo.” Yaril udstødte et par uengagerede grin, der ikke satte spor i øjnene.

“Sorry. Det var bare uventet,” forsøgte Alex.

“Det er fint nok. Jeg har prøvet det, der var værre. Yaril,” præsenterede han sig, stak en slank hånd frem og undgik på fornemmeste vis at kommentere yderligere på arret.

“Harris,” svarede Alex. “Velkommen til stue 9.”

Yaril gav et kort nik som svar og svingede sig op i overkøjen. Han var overraskende adræt. Måske var han alligevel ikke så skravlet, som han så ud? Ikke, at det betød noget. Larmede han mindre end Kenan, var han fuldt accepteret som stuekammerat.

METTE ENGEL-HOLM

Mette Engel-Holm debuterede i 2022 med dystopien “Sort storm”.

Hun holder meget af at skrive i de fantastiske genrer, hvor man kan lege frit med de universer, historierne foregår i.

Mette er uddannet dansklærer og har, siden hun blev uddannet, arbejdet med børn med særlige behov, hvilket også smitter af på nogle af de karakterer, hun skriver om i sine historier.

IG: [@forfatter_m.engelholm](https://www.instagram.com/forfatter_m.engelholm)

FB: [facebook.com/forfattermetteengelholm](https://www.facebook.com/forfattermetteengelholm)